

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 672/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **BFF Central Europe s.r.o.**, Mostová 2, Bratislava, zastúpeného Mgr. Tomášom Čentěšom, PhD., advokátom, Stará Vajnorská 90, Bratislava, proti rozsudkom (i) Mestského súdu Košice č. k. K2-31Cb/7/2023-134 z 18. septembra 2023 a Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/8/2024-176 z 30. júla 2024 a (ii) Okresného súdu Košice II č. k. 35Cb/63/2020-38 z 25. augusta 2021 a Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/4/2022-90 z 19. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov o jeho návrhu na obnovu civilného sporu a aj rozhodnutiami všeobecných súdov o jeho žalobe v konaní, ktorého obnovu navrhoval.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľovi proti žalovanej nemocnici priznaná náhrada nákladov spojených s uplatnením 88 pohľadávok celkom 3 520 eur. Na odvolanie žalovanej bol tento rozsudok ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom krajského súdu zmenený tak, že sťažovateľovi bola priznaná táto náhrada len v čiastke 40 eur akoby za jednu pohľadávku.

3. Takto skončené konanie sťažovateľ navrhol obnoviť, keďže Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) rozsudkom C-585/20 z 20. októbra 2022 rozhodol, že čl. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo 16. februára 2011 sa má vykladať tak, že paušálna náhrada sa má platiť za každú, hoc aj v jednom konaní uplatnenú pohľadávku. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom mestský súd žalobu sťažovateľa o obnovu konania zamietol. Bol toho názoru, že rozpor rozhodnutí všeobecných súdov s neskorším rozhodnutím SD EÚ nemôže byť dôvodom obnovy

konania. Proti rozsudku mestského súdu podal sťažovateľ odvolanie, na ktoré krajský súd rozsudok mestského súdu ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom potvrdil.

4. Sťažovateľ opisuje rozhodnutia okresného a krajského súdu v pôvodnom konaní a zdôvodňuje ich nesprávnosť odkazom na rozsudky SD EÚ a uznesenie najvyššieho súdu (2Obdo/59/2021). Ďalej opisuje rozhodnutia mestského a krajského súdu v konaní o obnovu konania. Považuje ich za nedostatočne zdôvodnené a nesprávne.

II.

5. V rozsahu proti rozsudku mestského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o obnovu konania, nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže o odvolaní proti tomuto rozsudku mal právomoc rozhodnúť a aj rozhodol krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

6. Sťažovateľ podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v rozsahu proti rozsudku krajského súdu v konaní o obnovu konania nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Preto je jeho ústavná sťažnosť neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Sťažovateľ namietané porušenie ústavných práv odvodzuje od nedostatočného zdôvodnenia a vecnej nesprávnosti rozsudku krajského súdu, ktorým bola právoplatne zamietnutá jeho žaloba o obnovu konania. Žaloba o obnovu konania je osobitým a mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého prvkom je to, že o ňom všeobecné súdy vedú osobitné konanie, na ktoré je príslušný súd prvej inštancie, ktorý o takejto žalobe môže podľa § 413 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozhodnúť uznesením, ak ju odmietne, alebo podľa § 414 CSP rozsudkom, ak obnovu konania povolí alebo ju zamietne. Proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie o žalobe o obnovu konania je preto vždy či už podľa § 355 ods. 1, alebo § 357 písm. c) CSP prípustné odvolanie.

8. Ústavnou sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu o potvrdení rozsudku mestského súdu je rozhodnutím odvolacieho súdu podľa § 419 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa. Zároveň ide o rozhodnutie podľa § 420 CSP, ktorým konanie, v tomto prípade konanie o žalobe o obnovu konania, končí. Podstatou námietky porušenia ústavných práv sťažovateľa je nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Táto námietka sa teda týka nedostatočnosti odôvodnenia. Z rozhodnutí najvyššieho súdu (napr. 6Cdo/155/2017) vyplýva, že porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa súd môže dopustiť aj tak, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým konanie končí, a ak sťažovateľ namieta jeho nenáležité odôvodnenie, je zrejmé, že sa ochrany svojich práv mohol v tomto smere domáhať dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP (III. ÚS 410/2023). Preto vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľ nevyčerpal dovolanie ako právny prostriedok priznaný zákonom na ochranu jeho základných práv.

9. To isté možno konštatovať vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení jeho žaloby o obnovu konania. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení. Otázka, či určitá okolnosť odôvodňuje obnovu konania, tak môže byť predmetom dovolania z dôvodu nesprávnosti právneho posúdenia. K tomu dospel i najvyšší súd (3Obdo/17/2021, bod 37).

10. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 19. októbra 2022, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu z 25. augusta 2021 tak, že náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávok bola sťažovateľovi priznaná len v čiastke 40 eur, a nie v čiastke 3 520 eur ako v rozsudku okresného súdu, je ústavná sťažnosť podaná zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 124 zákona o ústavnom súde, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá ako oneskorene podaná. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu z 25. augusta 2021 bolo žalobe sťažovateľa v celom rozsahu vyhovené, sťažovateľ proti nemu nepodal odvolanie, a preto ani jeho ústavná sťažnosť, prirodzene, neobsahuje žiadne skutkové a právne dôvody, pre ktoré by malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv týmto rozsudkom okresného súdu tak, ako to predpokladá § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Preto bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k tomuto rozsudku okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá, keďže nemá zákonom ustanovené náležitosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu